

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 75.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 9. aprila 1925.

št. 15.

Enemu draginjo — drugemu blaginjo.

Vse se danes viša,
vse navzgor leti,
že meso je dražje
in se kruh draži.

Protestiraj peku,
ne pomaga nič,
časopis pokaže
in ti reče ptič:

»Črno je na belem:
vse je dražje zdaj,
pa se radi tega
vrag obesi naje.

Če pa piše v listih,
da so doli šlé
cene kruha, moke,
ti verjame ne:

»List pač lahko piše,
kar se njemu zdi,
a da je vse dražje,
to pač vemo mi.

Če tako gre dalje,
bolje nič ne bo,
si naslikaj ribo
meter nad zemljo.

Kadar boš prav lačen,
se z očmi najej,
da okrog ne padeš
drži se in glej!

Dobro je, če stiska
kdo ti tudi pas,
tudi če postaneš
tanjši kakor las.

Stem smo pač dosegli
višek varčnosti,
saj za ribe take
niti davka ni.

Če na prazen trebuh
pa razpiše kdo
davke in naklade —
bo pa res hudo.

Gorica, dne 9. aprila.

Odkar so Radičevci v belgraiskem parlamentu postali iz Savlov najboljši Pavli, se vedno bojim, da jaz ne postanem lepega dne Sova. Ta strah se me loteva posebno radi tega, ker mi je Sova iz jeze, da preveč pikam dekleta, parkrat že zelo zažugala. Je res, da se Sove nič ne bojim, kadar je doma ni. Toda vrag si ga vedi, danes je vse mogoče in ni gotovo tudi, da me Sova tako presneto ne premikasti, da ne bom vedel, če sem »mandelc« ali »babca«. Ravno tako so bili premikasteni tudi Radičevci, da niso vedeli, kaj so in so padli lepo na kolena. Čuk na palci sicer nima nič proti temu, če kdo reče, da ni republikanec. To je čisto mogoče, in še mnogo norcev na svetu, ki niso republikanskega mišljenja. To odgovorjati se republikanec samo radi tega, da si lahko ohrani dobljene mandate in z mandati tudi dijete, ki v Jugoslaviji niso baš ravno nizke, to je pa malo predebelo. Čuk prenese marsikatero precej obilno, ta pa je tako obilna, da jo Čuk le s težavo požre.

To je ravno tako kot zgodba o fistem kmetu, ki je prisel. To sodnikom in držal figo v žepu pa je mislil, da prisela nič ne velja. Reči, da je kdo monarhist, pa si misliti pri sebi: »Pišite mi v uho, sem pa le za republiko!« je najenostavnejše, kar more kdo napraviti. Politična neznačajnost je zonet naredila vrl korak naprej. Kmalu bomo čuli vzklrike: »Živel kralj hrvatske republike!« če jih že nismo.

Prejšnje dni je po Gorici precej šumelo. Govorili so, da je papež tri goriške monsignorje — kar ti meni nič — jaz tebi nič — kaznoval s tem, da jih je suspendiral. Vendar se to ni zgodilo, kar ti meni nič — jaz tebi nič, ampak so imeli ti možje na vesti, da so rovali proti škofovskim stolicam. Ker pa tako rovanje, posebno ker so bili omenjeni gospodje sami kandidati za škofovski stol, ni bilo v skladu s suknjo, katero oblačijo in z nauki, ki bi jih morali učiti, jim je dal papež priliko, da to suknjo zaenkrat slečejo, da jim ne pride zopet

prevelik apetit po škofovskih sedežih in ne naredijo zopet kafere neumnosti in ne vporabijo znova sredstev, ki niso ravno v hvalo in čast božjo.

Nemci so volili svojega predsednika, pa ga niso izvolili. Pri prvem tepežu so do-

bili vsak nekoliko bunk, pa nihče toliko, da bi bil goden za predsednika. To so bile prve bolečine, prava bitka bo šele čez mesec, če Nemci, ki stojé ves povojni čas samo ob urnah, ne bodo že siti.

Čuk na palci.

Slovenska opera v Gorici.

Drugi velikonočni praznik dne 13. ob 4. uri pop. in v torek dne 14. aprila ob 9. uri zvečer uprizori goriško »Pevsko in glasbeno društvo« v dvorani »Trgovskega Doma« slovensko opero »V vodnjaku«.

Nadstopijo: sopran, alt, tenor in bas-soli, polni društveni zbor v čeških narodnih nošah in orkester iz goriškega italijanskega gledališča. — Goriški Slovenici in Slovenci z dežele! Prihitite ta dneva v Gorico. Razkošna predstava Vam bo nudila užitek, kakoršnega še niste bili deležni po vojni! Solisti so: Sopran gospodična Milica Erzenova, alt gospodična Emica Fonova, tenor gosp. Ciril Bratuž, bas gosp. Rudolf Levpušček. Pevski mešani zbor šteje okrog 40 pevcev in pevk, orkester pa okrog 30 godcev.

Pri operi bo sodelovalo skupno 80 oseb. Zbore pripravlja gosp. Emil Komel, režijo ima g. Ciril Bratuž, celotno opero bo vodil društveni učitelj in profesor gosp. Lipizer. — Predstava je nekaj velikanskega! — Besedilo češke opere je natisnjeno v posebni brošuri, ki se prodaja v »Narodni Knjižarni« v Gorici à L. 1.- Istotam so v predprodaji vstopnice za obe predstavi. Pridite in kesali se ne boste! — Naval občinstva obeta biti velikansk. Sodeč po dosedanji predprodaji vstopnic bode vseh 400 sedežev razprodanih že pred Velikonočjo, tako, da ostanejo na razpoloženo pri blagajni na dan predstave le stojišča. — Zato pa: Požurite se!

Mark Twain.

Prispevek o duhovih.

Najel sem si veliko sobo v podstrešju, v zelo prostorni hiši. Zgornja nadstropja že Bogve kdaj niso bila oddana v najem. Bila so zaprašena in s pajčevino prepletena, v njih je kraljevala samota in molčanje. Ko sem se plazil prvo noč do svoje sobe, se mi je zdelo, da sem zašel med grobove, da posegam v življenje mrtvecev. Prvikrat v življenju me je spreletal neverjeten strah. Zdrzil sem se, ko sem zadel v nekem kotu z glavo ob mehko pajčevino in so se mi nitke zarežale v obraz; bilo mi je, kakor da sem srečal strah.

Kako sem se oddahnil, ko sem stopil v svojo sobo in zaprl trohno in temi vrata. Veselo je plapolal ogenj v kaminu. Vsedel sem se zraven in s toplim občutkom nekake olajšave sem zaždel.

Dve uri sem sedel tam, kopajoč se v sanjah in prijetnih spominih na stare in že dolgo ma pozabljene dogodke. Pri-

sluškoval sem tajnim zvokom že ugaslega milega glasu in povračala se mi je v spomin marsikatera že pozabljena pesem.

Ko so zbledele moje sanje v težko boleost, se je prevrgel rjoveči veter v tiho in zatajevano ječanje, divje podarjanje dežja na okna se je pomirilo v rahlo trkanje, dokler ni vtonil v daljavi korak zadnjega zapoznelca.

Ogenj je vgasnil. Objel me je trpek občutek, da sem sam. Vstal sem in se jel razpravljati. Po prstih sem hodil po sobi, natihoma, kakor bi kradel, sem se plazil sem in tja. Kakor bi me obkrožali speči sovražniki, mi je bilo, in bi jih bilo zbuditi nevarno. Zlezel sem v posteljo in sem se zadelal in tiho prisluškoval vetru in dežju in tihem škripanju oddaljene oknice, dokler me vse to ni zazibalo v spanje.

Spal sem trdno, toda ne vem kako dolgo. Nenadoma sem se vzbudil prevzet od nekega strašnega pričakovanja. Globoka tišina okrog. Ničesar ni bilo slišati, le vdarjanje

mojega srca. Čez hip..... posteljna odeja je počasaj polzela proti vznožju, kakor da jo kdo vleče. Nisem se mogel ganiti in glas mi ni hotel iz ust. Še vedno je oprezno polzela odeja, dokler niso ostala moja prsa razgaljena. Takrat pa sem jo zagrobil in jo z velikanskim naporom povlekel čez glavo. Ždel sem, poslušal, čakal. Zopet je nekaj vleklo za odejo in zopet sem ležal ves otrpel; ko je preteklo stoletje sekund, so bile moje prsi zopet razgaljene. Zbral sem vso svojo moč, krepko potegnil za odejo in jo tiščal z rokama.

Čakal sem. Polagoma sem začutil zopet slabotno potegovanje in z novo močjo sem zagrabil za odejo. A potegljaji so postali močnejši in so se spremenili v pravcato trganje. Moral sem jo spustiti in tretjič je zdrknila k nogam. Vzdihi sem. Vzdihi mi je odgovoril od vznožja... Debele znojne kaplje so mi pokrile čelo. Bil sem bolj mrtev kot živ.

Težak korak je šel po sobi. Slonov korak, sem pomislil — človeškemu ni bil podoben. Oddaljeval se je, hvala Bogu. Slišal sem, kako se je bližal vratom... zdaj je šel skozi vrata, ne da bi jih odpahnil in odklenil; čul sem, kako je korčil po zamolkem hodniku, grede in deske so škripale pod njegovo težo, dokler ni umolknil. V sobi je zavladala globoka tišina.

Razburjenje se mi je poleglo.

»To je sen. — kratkomalo strašne sanje«.

Legel sem zopet in mislil o tem. Prepričan sem bil, da so bile sanje. Široko sem se zakrohotal in zopet sem bil židane volje.

Vstal sem in sem prižgal luč. Stopil sem k vratom. V resnici: Zapahi in ključ so bili v popolnem redu. Zasmejala se mi je srce in zaokrožile so se mi ustnice v prijeten smehljaj. Zagrabil sem za pipo, jo vtaknil v usta in se pomaknil k ognju. Takrat pa — pipa mi je padla iz onemoglih ust, lica so mi obleдела in v prsih mi je zmanjkalo sape. V pepelu pri kaminu, zraven odtiska moje bose noge se je nahajala druga stopinja, neverjetno velika, v razmerju z njo je bila moja otroška. Na vsak način me je nekdo obiskal in slonov korak je bil prisoten.

Vgasnil sem luč in se prestrašen vrnil v posteljo. Dolgo sem ležal v temi ves otrpel in napeto prisluškoval. Tedaj

sem zaslišal nadseboj praskajoč sum, kakor bi se vleklo po tleh težko telo. Nekaj je padlo z velikansko silo na pod in okna so se strahovito stresla. Nekje v oddaljenem delu hiše je bilo čuti zamolklo loputanje z vrati. Razložil sem, kako so od časa do časa drsali koraki po hodniku, kako so odmevali po stopnicah gor in dol, približali so se vratom moje sobe, se obotavljali in se zopet oddaljevali. Od oddaljenega kota v hodniku je prihajalo zamolklo rožljanje verig in se približevalo, udarjalo je enakomerno po stopnicah in se bližalo mojim vratom. Slišal sem mrmrajoče stavke, nato iztrgan pritajen krik in potem drsanje nevidne obleke in plahutanje nevidnih kril.

Zdelo se mi je, da so vdrli v mojo sobo nevidni zlikovci, da nisem sam. Čul sem okrog postelje dihanje in stokanje in skrivnostno šuštenje. Tri kroglice fosforjeve luči sem zapazil nad odejo, ravno nad mojo glavo. Tam so obstale in žarele, trenutek nato so padle navzdol dve na obraz, ena na blazino. Zaiskrile so se in so se stopile in čutil sem, da so vroče. Raztopile so se v kri. Nisem potreboval luči, da bi se prepričal. Zapazil sem blede, žalostne obraze in bele kvišku moleče roke, ki so kakor od telesa odrezane plavale za hip po zraku in izginile. Šepetanje, glasovi in zvoki so umolknili in nastopilo je svečano molčanje. Čakal sem, prisluškoval. Začutil sem, da moram prižgati luč ali pa umreti. Ves onemogel sem bil od strahu. Počasi sem se dvignil in se poskušal vvesti — takrat pa se je dotaknil moj obraz lepljive roke! Kakor od strele zadet sem se

zerudil nazaj. Razložil sem šumenje obleke, ki se je oddaljevalo proti vratom in izginilo iz sobe.

Ko je zopet vse vtihi, sem se splazil iz postelje ves bolan in slaboten in sem s tresočo roko prižgal plinasto svetiljko. Luč me je zopet

pomirila in sem se vsedel h kaminu in sem se potopil v sanjavo opazovanje velikih stopinj v pepelu. Počasi so pričeli obrisi bledeti in postajali so nerazločni. Pogledal sem navzgor in zapazil sem, da svetiljka ugaša.

(Dalje.)

Davčni vijak.

Kdor vzdrži dandanes, ta je res junak, vsak dan bolj pritiska davčni nas vijak.

Davkoplačevalec kmalu kot papir stisnjen bo med deske — bo potem li mir?

Treba spet denarja — pa se zavrti, že v blagajno ktera lira spet zleti.

Morda za lepenko ga prodajo še, če ne bo ves trhel in ves luknjast že.

OSEBNI POPIS.

Na pošti je ležala zame derna nakaznica. Pa je nisem mogel dobiti, ker nisem imel nobenega izkazila o istovetnosti. Uradnik pa je bil dober. Najprej sem mu hotel

pokazati vojaško dopustnico. »Ne zadostuje!« je rekel. »Iz kaznico od športnega kluba!« — »Tudi ne!« Končno sem rekel: »Morda krstni list!« »Pa imate na njem tudi osebni popis?«

OPICE SE ČEŠEJO NAZAJ, ŽENSKÉ PA NAPREJ.

Nova moda prinaša vedno čudne stvari na dan. Ženske se češajo v lice, in nekatere si pokrijejo lice z lasmi tako, da jih še spoznati ne moreš. Pred kratkim je prišel neki mladenič od vojakov v Maribor upajoč, da vidi svojo nekdanjo ljubico. Šel je na neko mesto, kjer se je nadel dobiti jo. Ona je tudi res prišla tja in je njega takoj spoznala in se mu je prikupljivo približala; ker jo pa on ni spoznal, jo je zavrnil, češ da neče imeti nič z njo, da jo ne pozna. Bila je namreč pokrita z lasmi po licu, tako, da se jej je videl samo nos, in po nosu jo pa spoznati ni mogel. V Mariboru imajo ženske, ki se te mode drže, tudi to navado da na ta način šemijo tudi svoje 4 do 5 letne hčerke. Če pogledaš opice, se boš prepričal, da se one češajo nazaj in ne naprej ker hočejo imeti lice in čelo slobodno.

MALI ŠPEKULANT.

Oče: Ivanček, ako se boš danes pridno obnašal, dobiš od mene dvajsetico.

Ivanček: Ne boste me, tako po ceni se pa ne prodam.

GOSPODIČNA VIPAVSKAJA

Gospodična Vipavskaja vstopila v hotel, v katerega zahajali samo odlični gostje.

Natakar: »Kdaj mislijo gospodična obedovati?«

Vipavskaja: »Kdaj obedejo najfinejši gostje?«

Natakar: »O, v različnih časih!«

Vipavskaja: »No, potem bom pa tudi jaz v različnih časih obedovala.«

Fr. St.-I.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

IV. DEJANJE

Oder predstavlja pisarno knežjega upravitelja z veliko pisalno mizo, s puli, na enem Razpelo z dvema svečama, na drugih trgovske knjige itd. Vrata na sredi in dvojna na levi.

PRVI PRIZOR.

UPRAVITELJ. LASKAR, ŠTEFAN, CILKA.

UPRAVITELJ (sliši trkanje na srednjih vratih): Naprej!

LASKAR (opira: pri vhodu se vidi postavi Štefana in Cilka): Jest hriem narpoprej, Vidva pej počak'ta tole-le. Buom jest narpoprej šraju in vido, kej buo. (Zapré vrata). O, an duob'r dan Jem Buoh dej, haspuod!

UPRAVITELJ: Bog daj! Kaj bi radi?

LASKAR (v zadregi, vrti klobuk med rokama): Jeh pruos'm, hnadlivi haspuod, al so Oni kejšn flboltar, al' so oberferšner, al' si Ti kejšn škrivant (pisar), pruos'm od zamire!

UPRAVITELJ: Jaz sem upravitelj knežje pisarne.

LASKAR: Pruos'm, haspuod pospravitelj....

UPRAVITELJ: upravitelj!

LASKAR: zapravitelj! Vejo, žlahni haspuod, jest s'm malce glüh. Pej to 'mam an cejhl'c od hrejšine. (Izroči listek).

UPRAVITELJ: A Vi ste Laskar?

LASKAR: Mhm, pruos'm od zamire!

UPRAVITELJ: Vi ste sprejeti kot pomožni lovec Njegove Svetlosti, gospoda princa Hieronima in boste danes

v navzočnosti Njega Svetlosti kneza Sakraydolskega zapriseženi.

LASKAR: Glih takuo m' je praula muoja hčier, k' zna fajm brat na bukve. (V nepriliki). Pej Jeh pruos'm, hnadlivi haspuod zapravitelj, al' so Neh Svetloba žie kej prezdrauli?

UPRAVITELJ: Izven vsake nevarnosti! Baš radi Vaše pomoči v tisti ne-zgodi dobite službo.

LASKAR: Kej tisto! Pej kejšna buo tista rsieha?

UPRAVITELJ: Kakšna prisega da bo? To je vendar čisto umevno: ne boste smeli več streljati takole — na svojo roko, ne boste smeli skrivati tesanih tramov in sploh ne počenjati takih reči, ki so v navskrižju s — postavo...

LASKAR: To je pej faljeno (pogrešeno), vejo, haspuod napravitelj, k' s'm še doužan ana dva srnjaka.

UPRAVITELJ: Kako to? Komu ste jih dolžni?

Anatole France.

Slavni francoski pisatelj Anatole France, ki je nedavno umrl in ki je po Zupančičevih prevodih znan tudi širšemu slovenskemu občinstvu, je bil velik ljubitelj humorja in šale. V njegovih spisih nahajamo klasičnih dovtipov in humoresk, pa je tudi sam rad poslušal, ako je kdo v veseli družbi povedal dobro anekdoto, med katere spada tudi naslednja.

Gospod Saint Foix (čitaj Sen Foa) je imel neki večer v gledališču na svoji levi sosed, ki se je ponašal in rožljaj z britko sabljico, na njegovi desni pa so bili vsi stoli zasedeni. Ko gospod Saint Foix ni mogel več obvladati nekega — nemira, se obrne do svoje suseda s sabljico ob boku in mu reče z vso francosko vpljudnostjo: »Gospod, ne bi li bili tako prijazni, da bi sedli za 2—3 sedeže bolj na levo, kjer je še prostora dovolj? Prav hvaležen bi Vam bil za tako uslugo.« — »Pa čemu to?« vpraša sosed osorno. — »Prosim, da bi ustregli moji prošnji brez vsakega pojasnila!« dé g. Saint Foix. — »Ne, Vi mi morate brezpogojno povedati, čemu naj Vam na ljubo zamenjam svoj sedež z drugim!« — »Gospod, ker izrecno zahtevate, Vam povem razlog, dasi me boli srce, ker Vas moram razžaliti: Vam tako neznosno smrdi iz ust, da ni mogoče sedeti poleg Vas!«... »Grom in žveplo, jutri Vam pošljem svoje priče, pozovem Vas na dvoboj na sablje, na pištole, na življenje in smrt!«... — »Kako to, gospod, da me ho-

čete pozvati na dvoboj radi tega, ker Vi smrdite? Odnehajte, prosim in blagovolite uvaževati moj ugovor: Ako morda Vi ubijete mene, ne boste radi tega manj smrdeli; ako pa jaz ubijem Vas, boste smrdeli še bolj«.

NEPRIČAKOVANA REKLAMA.

Dne 27. februarja t. l. je bilo pri nekem gostilničarju v Mariboru več polonjakov ponarejenega vina zapečatenega. Dne 28. februarja predpoldnem je bilo že v vseh časopisih razglašeno. Tisti dan popoldan je pa bila dotična

gostilna prenapolnjena. — Ljudje, ki radi srkajo črno vino so rekli: »Zdaj so gostilničarju X zapečatili ponarejeno vino in on sme sedaj prodajati le pristno vino — in radi tega je drvelo vse tja. — Jaz sam nisem dobil prostora in zato sem sedel na stopnicah popil četrtinko vina«.

MED VERIZNIKI.

Prvi: Kupil sem nov avto, imam postrežnika v livreji, pijem le šampanjec....

Drugi: To vse ni nič! Jaz imam osmero služabnikov, tri avtomobile in tajnika, ki mi narekuje moja pisma.

Žalovanje

»Čemu nosiš črno kravato?«

»Pred osmimi dnevi je umrla moja tašča.«

»Nič drugega? Mislil sem že, da žaluješ.«

Za Velikonoč

želi Čuk na palci svojim cenjenim bralcem obilo potice, svojim naročnikom še pisanih piruhov po vrhu, svojim dragim sotrudnikom pa še gnjati po vrhu. Želim pa isto tudi sebi, potic, piruhov in gnjati, po vrhu vsega tega pa mnogo naročnikov in sotrudnikov, še več liric in prispevkov, da bo lahko Čuk na palci vsestransko uspeval in raste tudi po Veliki noči kot pred Veliko nočjo. Posebno vošči Čuk vesele praznike tistim fantom, ki so pri vojskih in nam pridno pišejo in tistim dekletom, ki so bile poredne, a jih je Čuk poboljšal. Vsem tistim, ki se pa niso poboljšali, bo Čuk na palci že v prihodnji številki serviral toliko velikonočnega hrena, da ga bo šif do grla, če ne samo do grla pa še čez.

Čuk na palci.

PRAKTIČNO.

Gospod I.: »Ali ne bi pri nas jutri obedovali?«

Gospod II.: »Hvala lepa, sem že oddan. Ali če bi vam ne bilo sitno, bi se vam ponudil za pojutranjem!«

Gospod I.: »Dobro!« »Ali, kdo vas je povabil za jutri?«

Gospod II.: »Vaša žena!«

RAZGOVOR.

Mož Iks: »Moja žena je tako komična! Ponovno sem ji rekel nekaj takega, kar jo je vžalilo. Od takrat ne izpregovori nobene besede več z menoj!«

Mož Ipsilon: »Ali mi lahko izdaste, kaj ste ji rekli?«

∴ Velikonočni pondeljek velika sportna slavnost V VRTOJBI. ∴

LASKAR: Vejo, hnadlivi haspuod zapravitelj, an'ha s'm doužan haspuodom patrom na Svejti huori, kam'r s'm se un dan zaoblubu na buožjo puot an s'm se pr'mejdžu, de prnjes'm haspuodom an'ha srnjaka...

UPRAVITELJ: Tega ne razumem.

LASKAR: Vid'jo, to je bluo takuo: Un dan-le so nejšli arožniki za muojo hišo ano ž'vau'co, mišlim, de je biu — an srnjak... Pej, kej s'm jest kriju, čie ha je kejš'n raubšic skriu glih za muojo hišo? Glih takuo bi mohu kduo skrit ukrepan'ha — konja an pol bi se šrajalo, de s'm ha jest poču...

UPRAVITELJ (z zanimanjem): No, in potem?

LASKAR: Arožniki so me hnali na obūlnho (po nemškem: Abhandlung), an tist' buot s'm se zoblubu na buožjo puot, čie buom fraj. Pej s'm haspuodu rihtarju glih takuo povejdu kuok'r Nem. An čie glih me naš hnadlivi haspuod

rihtar radi majo, vejo, ka jem drva cejpim, čie me včas'h zašijejo za an par dni, s'm biu tist' buot za čisto nedoužneha spoznan an s'm arožnikom fiho pokazu, v aržetu, sevej...

UPRAVITELJ (se smeje): In drugega srnjaka?

LASKAR: Ta druž'ha, bi pej Nem prnjesu, k' so an fajn an halant haspuod, de b' mi ne b'luo trejba prsieč, k' se malce bojim, vejo; sej buom tud' brez prsiehe nim'r poštien an zvejst...

UPRAVITELJ: Kaj pa mislite, Laskar, brez prisege ne bo službe; darov, zlasti pa ukradenih, ne sprejemam.

LASKAR: Kej buom krou: na suojem ha puoč'm, mam an fajn kuos hmajne, tam se pase an fajn srnjač'k, habler (vilar), vejo, glih duobr bi biu za u ponu...

UPRAVITELJ (strogo): Ne govorimo dalje o tem! Knez Vas prav gofovo ne sprejme, ako ne prisežete.

LASKAR (s strahom pogleda na Razpelo. Sliši se streljanje s »Flobertom«): Kej pej je tuo?

UPRAVITELJ: Naš mladi princ se vadi v streljanju. Smete k njemu, dokler Vas ne sprejme Njegova knežja Visokost.

LASKAR: Tisto pej, tisto. Ha žie navad'mo strejlat. Pej haspuod zapravitelj, Štefe je tud' klican. Čaka tam na hajnku (hodniku).

UPRAVITELJ: Kdo je Štefa?

LASKAR: To je tisti Štefe, k' vzame našo Cilko.

UPRAVITELJ: Morda Štefan Breagar?

LASKAR: Glih tist' je.

UPRAVITELJ (kima z glavo, kot da bi hotel reči: Ne vem, če bo kaj z njegovo službo pri knezu. — Odide z Laskarjem na levo).

Zanimiva statistika.

Znameniti angleški gledališni igralec Palmer je o svojem umetniškem delovanju zapustil naslednje zanimive podatke:

Pri gledališču sem bil 45 let. Nastopil sem 9991 krat v 1112 raznih igrah in v 1876 ulogah. Pri tem sem se zaročil 2827 krat, oženil pa samo (!) 887 krat. V teh zakonih sem imel 1731 otrok, namreč 1421 hčera in 310 sinov. Bogato dedščino sem dobil 231 krat, veliko srečko sem zadel 37 krat. — Konkurz sem moral napovedati 89 krat, 119 krat sem pobegnul z ukradenim denarijem. Poljubov sem dal 12.831 in dobil sem jih ravno toliko. Na vesti imam 468 umorov, tatvin in vlomov 1116, požigov pa le 44. Utopil sem se 31 krat, obesil pa 17 krat. Slep sem bil 19 krat, gluhi 13 krat, nem 10 krat, gluhomem pa 9 krat. Blagoslov sem prejel 464 krat, proklet sem pa bil 571 krat. Cesar sem bil na odru 118 krat, kralj 435 krat, princ 101 krat, plemič 511 krat, sultan 4 krat, sodnik, odvetnik, zdravnik, župnik, učitelj 302 krat, gozdar, lovec 714 krat, lovski tat 83 krat, oficir 929 krat, vojak in mornar 332 krat, berač 118 krat, 117 krat sem umrl zastrupljen, 211 krat pod mečem, 532 pa sem bil ustreljen. V ječi sem bil 714 krat. Naravne smrti sem umrl na odru le 9 krat.

Vse te strahote na odru je Palmer prestal v najboljšem zdravju, ker je dočkal 86 let.

Izzrebanci.

Izmed rešiteljev ugank v Čukovem koledarju so bili izzbrcani sledeči: 1. Suligoi Josip, Bača 4. p. Sv. Lucija ob Soči. — 2. Vran Ivaka, Kazlje 64. — 3. Franjo Klesičar, rudnik Kamižarica, Černomelj — SHS. — 4. Rola Anton, Zg. Veljčina, p. Sv. Lenart v Slov. Gorici — SHS. — 5. Šostarič Ivo, Maribor, Aleksandrova cesta 13 — SHS. — Vižin Marjan, Kursumliška ulica 11 — Durdjevo brdo SHS. — 7. Ščuka Zorko, Barkovlje — Trst 340. — 8. Tušar Albin, Ljubljana — Kolodvorska ulica 185. — 9. Boguš Viktor, Maribor — Maistrova ulica 3-I. — 10. Vatovec Dragotin, Gorica — Viale 24 Maggio 16. —

Vsakdo se mora radi darov oglašiti sam osebno ali pa po pošti v teku meseca aprila pri upravi lista v Gorici »Narodna tiskarna«, kjer lahko dvigne darove.

Uprava Čukovega Koledarja.

PRI IZPITU.

Profesor: »Zdi se mi, da Vam moje vprašanje deia preglavico?«

Dijak: »Vprašanje baš ne, pač pa — odgovor!«

Ida in Pepka.

Ida: Sliši, Pepka, že k nesmo našle za pust nabenga fanta, pejmo u Rujan če na tavalaco (berger) plj'sat in buomo najde k'snega fanta.

Pepka: Pejmo, dubile buomo muorbet tam tudi tuaj'ga fanta. Sebelja k pride usak večir guar h tebi se žent.

Ida: Prou j'maš, Pepka, pejmo. (Gredo v Rojan, v Rojanu niso našle fanta in izprehajajo se se pogovarjajo.)

Pepka: Zakaj si taku izna?

Ida: Kaku ne bi b'la, ceu pupudan k huod'm ukuli in še nes'm neid'la muaj'ga fanta.

Pepka: Kaj buoš ti najd'la, ki si v'č šeruaka kukr douga.

Ida: Bejž, bejži šinja!

Pepka: Kaj si rekla, brus neum'n?

Ida: Če ne mučiš, te buom sopnela pu glavi, d buoš imela zadnasti.

Pepka: Ben, ne stujmo se štrajtat za n'č, buomo rajši taku ves'je, kukr smo ble za pust.

Ida: Ja, d buodo fantje naše caršolime nazaj puslali, zatu k smo pusliale provč pulihur in puzdravon.

Pepka: Zatu si bla ti uržeh, k si ukrnogla kukr en suot in ublejšena si b'la kukr tisti k pubirala štrace.

Ida: Mougla si pa ti se pugl'dat, k si b'la kukr en straus, zatu nej pr'su nubes'n i'nt znami plj'sat.

Pepka: Jest ne buom šla nigdar v'č uen sez tabo.

Ida: Zakaj pa?

Pepka: Zatu, k ne znaš niti huod't.

Ida: Kaj pa me čješ ti navad't, k imaš tiste nuage kukr šelin.

Pepka: Pumjri j'h rajši iz tuaj'mi, k so v'č debije kukr ud sluana.

Ida: Ne stuj taku guart, t buom pa zarejs klofnela.

Pepka: Provirej.

Ida: S ne mrtas d te bi, guarmo rajši kej druga al' pa pejmo u čine.

(Gresta v kino.)

Tako je končal pogovor.

Frie in Blic

Slab zrak.

Prvi: »V vasi, kjer sem bil te počitnice, je tako slab zrak v sobah, da nisem mogel spati, če nisem zaprl vsa okna.«

Drugi: »Potem šele ni prišel sveži zrak v sobo.«

Prvi: »Saj ni treba; samo da ni šel slab zrak iz sobe; jaz sem spal namreč zunaj.«

PRVI APRIL.

Ko smo letos 1. aprila uganjali razne burke in vodili druge za nos, mi je prišel v spomin smešni dogodek, kateri se je zgodil pred par leti in ki ga vam hočem povedati.

Nekoga dne sem dobil med razno drugo pošto tudi pismo, kjer me moji ožji prijatelji vabijo, naj pridem zvečer točno ob 7. uri v kavarno k »Jelenu« v stransko sobo, kjer bodo zbrani sami prijatelji, ker hočejo na ta način proslaviti god enega svojih članov, ki obhaja ravno danes svoj imendan. Tako nekako se je glasilo

pismo, s katerim so me prijatelji vabili na zabavni večer.

Velikokrat so me že »nažehtali« prvega aprila, a jaz sem vseeno verjel, kar so mi pisali, čeprav je velika črna številka na stenskem koledarju kazala, kateri dan je. — Namenil sem se torej odzvati povabilu dobrih prijateljev.

Tisti dan nisem mogel nikjer dobiti nobenega znanca, čeprav sem bil cel dan v mestu in po kavarnah. Zdelo se mi je malo sumljivo, da se mi tako skrivajo, a vseeno se mi ni prišlo na um, da mi moji prijatelji pripravljajo kako neumnost.

Ves dan nisem drugega mislil, kakor na večerno zabavo, bolj ko se je bližala sedma ura, bolj sem bil nerstren.

Ker sem vedel, da dobim v kavarni poleg znancev in prijateljev, tudi lepe gospodične, sem se trudil, da bi kolikor mogoče okusno uredil svojo toaletto. — Točno 10 minut pred 7. uro sem sedel v tramvaj, na mesto sem prišel še dve minuti pred določeno uro. Ko sem prišel tja, sem povprašal natakarico, kdo da je v stranski sobi in odgovorila mi je, da so tam neznani gospodje in neke tuje dame. Jaz, misleč, da so tam moji prijatelji, jo korajžno ubrišem do stranske sobe ter vstopim. Nemalo pa sem se začudil, ko sem našel mesto znanih mi obrazov same tuje gospode in gospodične, katere sem motil v njihovih, najbrže ljubezenskih pogovorih.

Sedaj šele sem spoznal, da so me moji »dobri« prijatelji nategnili na račun prvega aprila. Skušal sem se kolikor mogoče rešiti velike šramote, v katero sem tako neumno zagal, zil. Niti opravičil se nisem pred tujci, ampak bežal sem, kar so me noge nesle iz kavarne naravnost domov v posteljo, čeprav je bila ura, ob kateri sem jaz šel še le na izprehod.

Prihodnje leto, par dni pred prvim aprilom, sem se odpeljal k svojemu bratu v Ljubljano, s katerim sem se že poprej vse potrebno dogovoril. Prej ko sem odpotoval, sem se še poslovil od svojih prijateljev, katerim sem tudi povedal, kam grem.

Dva dni pred 1. aprilom sva z mojim bratom odpotela svojim prijateljem sledečo brzojavko: »Moj, predragi brat je umrl po pordnevnem blvanju pri meni. Pogreb se vrši 1. aprila, na katerega vas vse prav vljudno vabim.«

Podpisal je brzojavko moj brat. Dne prvega aprila sva šla čakati z bratom na prihod prvega vlaka. Prišel je po 10. uri zjutraj. Iz njega se je vsula cela truma mojih znancev, in prijateljev, kateri so začeli vprek vpiti, ko so zagledali mene: »Ali je duh? Ali sanjamo? Saj je umrl!« Tako so se strahoma povpraševali in pogledovali enkrat mene, enkrat mojega brata.

Nekaj časa sem se smejal njihove mu strahu; potem pa sem stopil med nje, podal vsakemu posebel roko ter jim rekel: »Prijatelji! Ali se še spominjate na lanski prvi april?«

Vsi so pritrdili: »Da, da! Oprost nam!«

Jaz pa sem jim odgovoril: »Jaz sem Vam že davno odpustil. (To je samo kazen za vaš greh.«

Sedaj so se šele popolnoma zavedli. Začeli so se smejati, ter mi veselo stiskali roko. Na ves strah in smeh smo šli v hotel na dobro kosilo in proti večeru smo se lepo vsi skupaj odpeljali domov.

Jaz na sem se pošteno smejal še več dni potem, ko sem se spomnil na to. Smejem se tudi sedaj, ko to pišem...

Jože Smuk.

MUZIKANT.

Zenin z nevesto pride h gospodu župniku na izpraševanje. Med drugim vpraša gospod župnik ženina: »Kaj je bil sveti Janez Nepomuk?« Zenin dolgo in dolgo premišlja, a ker se nikakor ne do misli, pomaga mu gospod župnik: »No — mu-mu-mu« (mučenik).

»Muzikant!« se zadere nevednež, mislee, da je pravo pogodil.

Dekletom.

Zdaj dekleta, pošlušajte,
Kaj vam Čukec govori,
V njem prijatelja spoznajete,
Ki le dobro vam želi.
Vsa dekleta rad poštene
Bi pripeljal pred altar,
Od altara pridne žene
Zvestih možev srečen par.
Je pa tudi marsiktera
— Ki zvesti parček si želi —
Sama tega kriva reva,
Če ga nikdar ne vdobí.
Več porok bi obhajale
Mnoge lahko tu pri nas,
Ko bi tistih ne poznale,
Ki so le za kratek čas.
Zmed desetih pa se vendar
Ena taka poroči.
Pa še ta sebe v nevarnost,
Da jo mož ne zapusti:
Kob' dekleta ve cenile
Dost' visoko svojo čast,
Družbo tako bi pustile
Ki je mnogim sreče past.
Bi pošteno se nosile,
Krila svoja zdaljšale
Bi se k pameti vrnile,
Čuku delo lajšale.
Če verjeti ktera noče,
Kar zdaj Čukec govori,
Se bo pravil vam v bodoče,
Hitro naj ga naroči.
Ve pa vse, ki ste poštene,
Ne hodite v tako past,
Čuk Vas nikdar ne bo pikal,
Pač pa branil vašo čast.

Pisma.

IZ ŠPEZIJE.

Slovenski paštašutarji, ki služimo pri 8. polku težkih topov v Speciji, pošiljamo srčne pozdrave in voščila za Velikonočne praznike vsem bratom, sestram, starišem in mladeničem letnika 1905, da bi nas kaj kmalu obiskali.

Cetovodja: Božič Ladislav, Deserniki: Jazbar Ludovik in Bukovec Ivan, Gorica: Platiše Gabrijel, Cerakno: Plahuta Ivan, Batuje: Vincenc Fučka, Sv. Tomaž: Jež Ignac, Sp. Tribuša: Kumar Franc, Avče: Bizjak Stefan, Cetovodja: Mikalič Josip, Skedenj: Desetnik: Mahne Marij, Trst: Desetnik: Starc Ferdinand; Majcen Josip, Barkovlje: Stok Josip, Dutovlje: Umek Lojze, Komen: Nedah Mikael, Dane: Justinčič Josip, Sv. Peter na Krasu in ostali.

POZDRAV SANITEJCEV.

Cez doline, čez gore,
Cez planine in morje,
Pošiljamo pozdrave,
Iz te daljave.

Ob enem vam želimo vesele in srečne velikonočne praznike, vsem starišem, bratom, sestram, sorodnikom, fantom, depletam, prijateljem, znancom in Čukovim čitateljem, posebno pa letniku pet, ker slovo bo moral vzeti. — Nuncija Gašper iz Bača; Grilj Jožef iz Preloš; Majdič A. in Žiberna Alojz iz Topolca; Zadnik Stefan iz Pregarja; Princ Franc iz Lukovice; Kregar Ivan iz Verbovega; Suč Ivan iz Sežane; Kufersin Alojz iz Brezovice; Udovič Jožef iz Jelšan; Vatovec Anton iz Kozja; Celin Jakob iz Kuteževega; Zalar Ivan iz Hrastja.

IZ GENOVE.

Pošiljamo pozdrave in Velikonočna voščila fantje vojaki od slovenske vesele kompanije iz Genove, starišem, bratom, sestram, sorodnikom, fantom, našim še na nas mislečim Vrhovkam in Bukovčankam, prijateljem, prijateljicam, znancom, Čukovim bralcem in znancom, posebno pa letniku tisočdevetstopenet, ker odrli bi bodo morali in slovo vzeti.

Podpisani slovenski fantje iz reške doline: Majdič Anton in Žiberna Anton iz Topolca; Zadnik Stefan iz

Pregarja; Grilj Jožef iz Preloš; Nuncija Gašper iz Bača na Pivki; Kregar Ivan iz Vrbova; Princ Franc iz Velike Bukovice; Udovič Jožef iz Jelšan; Zalar Ivan iz Hrastja pri Postojni; Kufersin Lojze iz Brezovice; Mamilovič Anton iz Govca; Suč Ivan iz Sežane; Porapat Karlo iz Vodice; Vatovec Anton iz Kozij in Brove Martin iz Nemškega ruta.

IZ BRESCIA.

Slovenski fantje, ki se nahajamo pri 77. pešpolku v Brescii, voščimo vesele velikonočne praznike starišem, bratom, sestram in vsem domačim fantom in dekletom, posebno pa novincem letnika 1905, katerih že tako dolgo in težko pričakujemo. — Ivan Šabec iz Slavine; Batista Alojz, Zarčica; Kutin Ivan, Šturmi; Oravič Jožef, Pazin; Logar Rudolf, Podstena.

PISMO IZ ZADRA.

Ker vem, da Čuk je majhen in ne more prepotovati vse dežele, mu pa Od Zadra do Kamnega je skladna jaz nekaj naznanim. — Cesta, ki jo je en del vzela povodenj, že med poldrugim letom; se-

daj je še vedno nepopravljena, vozovi vozijo kar po njivah in travnikih. V nedeljo popoldne je prišel avto, pokrit z plahto, na njem je bilo zapisano Servizio Militare, na njem so bili prvi za šoferjem 2 ženski, vsaka na enem kraju, potem en kapitano od infanterije, en tenente od alpinov, in 3 vojaki od infanterije. Ko je avtomobil priplul v njivo, so se mu začele kolesa udirati, vsi vojaki s častnikoma, so poskakali raz voza, ostali sta le ženski in šofer. Ker avto le ni mogel naprej, so morali vsi vojaki s častnikoma, vsak pa svoji moči, tiščati od zadaj v avtomobil, tako da so komaj vsi upehani spravili prazen avto iz blata. Toliko v pouk cestni upravi, da vidi, kako nujno je treba cesto popraviti.

IZ VESTON PRI DESENZANI.

Pošiljajo pozdrave: Ivan Šamsa, Matenja vas; Fatur Franc, Zalog pri Postojni.

POZDRAVE OD VOJAKOV

pošiljajo: Besednjak Stanislav iz Renč; Uršič Avgustin iz Banjšice; Brendič Karol iz Ajdovščine; Sovdat Ivan iz Zajolmina.

Srečno poročen

Gospa: »Gospod, kot čujem ste vi že drugo leto srečno poročeni.«

Gospod: »No, no! Poročen pač, a srečna je samo moja žena.«

Pravijo.

Pravijo, da so postale Rodiške punčke jako fantovske; posebno simpatijo imajo s fanti iz bližnjih vasi, svoje tajne sestanke imajo le v poznih urah; ker pa Čuk vidi tudi ponoči, mu ni mogoče prezreti kaj takega.

Pravijo, da je profesor R., ko je dobil ukaz, da se mora javiti v 48. urah v svoji novi službi v Leskovacu v Srbiji, računal in računal, na kak način naj bi prišel iz Maribora v Leskovac, da pa vkljub vsem poskušnjam ni mogel izračunati, kako naj bi ugodil ukazu. Ker mu pa tudi nobenega zrakoplova niso dali v to svrhu je jenjal računati, odpovedal se službi in je ostal v Mariboru.

Pravijo, da v Mariboru prodajajo gostilničarji klobase še vedno po isti visoki ceni, kakor so jih prodajali pred dvema meseci, čeravno je meso medtem postalo znatno ceneje.

Pravijo, da v Mariboru prodajajo jajca po 6 kron komad, čeravno se dobijo v okolici po 2 kroni komad.

Pravijo, da v Mariboru delajo gostilničarji in kavarnarji sami cene

kakor se jim zljubi — ker jih v tem pogledu baje nihče ne nadzoruje.

Pravijo, da je Čuk videl raz lipe v srenško cerkev, da tudi tam pevci bonbone jedo.

Pravijo, da ne bode sežanski Trebušnik zidal na Tabru grada za »belo golobico« in sicer zato ne, ker so mu sekvestrirali plan.

Pravijo, da je Pepi iz sežanskega Portarturja razpisal za čukovo glavo dvajset lir nagrade; njegov kolega Trebušnik pa še enkrat toliko za čukov rep. Srečen bo tisti fant, ki bo čuka ulovil.

Pravijo Sežanci, da odkar je odprl Hrib na novo gostilno, so postali »črni« in »rdeči« iskreni prijatelji.

Pravijo, da neki sežanski Francelj, ki je ob času majniške deklaracije nosil bršljanovo peresce na klobuku, sedaj pridno agitira za »Legin« otroški vrtec.

Pravijo, da so preirgane med danskimi pupami diplomatske vezi in sicer za to, ker se ne morejo zediniti po kakem kroju bi si napravile nove plesne obleke za veliki danski ples. Ene so za kratka krilca, nagubane na orglice, prozorne kal-

cete, za kratke rokavice ter globoke spodrezane bluze na srček; druge pa hočejo imeti dolge kikeljce, lakaste čizme, syllene kočemačkice ter visoke ovratnike. Kako se bo ta spor rešil, bode povedal prihodnji Čuk na palci.

Pravijo, da so se v Batah nekateri mogočnejši močno prestrašili, ko so slišali, da je Čuk na palci prišel tudi njih organizacijo pregledovat. Ti svetujemo, dragi Čuk, bodi le previden v tvojem obiskovanju, ker te močno zasledujejo, vse navskriž pošprahujejo, celo ponoči na okencu s svetilko pričakujejo, seveda okenca odprta, kotrinice pa priprte, da bi Čuk ne videl, kaj se v sobici godi.

Pravijo, da odkar so studentske klepetulje sklenile, da je Andrej premlad za beračit in mu odrekajo podporo z jajci in klobasi se je ta prav milostno obrnil od strnških maslic s prošnjo, naj ga podpirajo vsaj do šmarnic. Takrat se odpre njegova trgovina, ker ekspedicija, harmonija in drugih predmetov v Pariz premo lo nese, da bi zadoščalo njegovemu apetitu.

ZAJČJE PASTETE.

A.: Ves svet ve, da je g. N. postal velik bogataš s pripravljanjem in s prodajo zajčjih pastet.

B.: Z zajčjimi pastetami da je obogatel? To ni mogoče, ker je divjačina tako draga!

A.: No, moram povedati, da v pastetah ni bilo samo zajčje meso...

B.: Se mi je zdelo!

A.: Zajčjemu mesu je dodaval čisto malo konjskega...

B.: Dobro, pa v kakšnem razmerju?

A.: Na pol in pol: en konj... en zajec; en zajec... en konj.

V RESTAVRACIJI.

Restavracija Klavir! Nekdo igra, Poleg klavirja sedi na stolu v godbo zamišljen gospod in napeto posluša. Nenadoma vstane, pokliče natakarja in reče:

»Natakar, recite temule gospodu pri mizi, naj vendar neha že enkrat s svojo juho. Tako me moti, da še godbe ne čujem.«

NA VOJAŠKIH VAJAH.

Oficir: »Kaj ste napravili z ranjencem?«

Sanitejec: »Dal sem mu požirek žganja.«

Oficir: »Dobro! Kaj pa če bi ne imel žganja?«

Sanitejec: »Potem... potem mu bi ga bil obljubil...«

ŠELE SEDAJ SE JE SPOMNILA.

Krsta ni baš prijatelj fotografiranja, no končno se je vendar dal fotografirati z ženo.

Ko je princel fotograf slike, je dejala žena: »Glej, glej, kako si se mogel slikati, ko veš, da ti manjkajo na levi roki trije gumbi.«

»No, hvala Bogu, zdaj si vendar enkrat zapazila, da mi manjkajo!«

Slika z igrišča v Trsteniku.

Jaz rojanski Čuk prebivam v rojanskem turnu s svojo sovo. Berem »cajtenge« in kadim tobak. Ker te imam rad, ti bom opisal življenje pri nas.

V zadnjem času je tudi tržaška in okoliška mladina postala moderna. Ne uči se čitanja in pisanja ter računstva, danes tega ni treba. Sport, to je novi nauk. In dan za dnem čitamo v časopisih dolge vrste, kateri igralci imajo bolj razvite noge in kateri znajo boljše brcati. Nič za to, da ti igralci ne znajo slovensko in govore le italijansko, treba je le, da se jim dobro razvije nožna inteligenca. Saj danes ni treba več da bi človek imel pamet v glavi — zadoštuje da jo ima v peti in peli mu bodo hvalo. Zelo važno za vzgojo naroda je, če se navadi dobro brcati. Škoda da se nismo tudi mi čuki naučili tega športa.

Ker je tudi mene zanimalo, da na lastne oči vidim, kako se ta mladina razvija, sem rekel moji sovi: »Daj, stara; pojdva tudi midva gledat tekmo na Trstenik. Vidiš, Openci bodo mili gostje Barkovljanov in ker se med milimi gosti zmeraj dobro živi, mogoče dobiva še midva kaj. Lahko bova imela nočno kupo tistega poznanega zlatarja.« Stara je bila »d'akordo« in zletela sva na Trstenik. Morala pa sva dolgo iskati primernega mesta, ker je gozd že skoro ves posekan, po tleh pa gospodarijo gospe gospenice v družbi z pravimi krščenimi gosmi.

Dragi Čuk, v zadregi sem, ne znam kako bi ti opisal to igrišče. Daj si predstavljati prostor za živinske sejne.

Igrišče je torej ograjeno. Na igrišču je za ped visoko blata; iz boro-ve ograje se cedi smola, tako da se igralec, ki se izpodrsne gotovo vlovi na ograji in ne pade v Rojan ali v Barkovlje. Pa še v drugi namen služi ta smola, za gledalce namreč. Če se enkrat naslonijo na ograjo, ostanejo tam, in se z lahkoto izpumpa iz njih par lir.

Ti čuk si gotovo radoveden, kaj sem videl še drugega. Čepela sva s svojo na drevesu. Pod nama se je tagrupiralo občinstvo. Na levi »mili gostje« Openci, na desni pa oštjarski Barkovljani. Openci so sicer govorili ljubljanski dialekt. »Krščen duš ali lih bmo«. Trikratni »zdravo«, sodnik je zažvižgal in brcanje je prišlo. Tisti zdravo so Barkovljani (med nami rečeno, oni pravijo, da so Gretarji) sicer kričali za »zdravo«. Če pa pomislimo, da je sta lingua per zakaj sal dura, jim tudi mi čuki oprostimo.

Brcali so, da je bilo veselite. Vsako toliko se je čul zmagovit krik »oštia dege in frdaman puoba«. Uš boga bala je kar cvilila po zraku. Vsako toliko časa se je zaletela v enega, ki mu pravijo portinajo, ta jo je lepo vlovil in vrgel nazaj.

Svet narobe, kaj se dogodi. Portinajo ne prime bale in ta mu zbeži skozi kolce ki so zataknjeni v zemljo na obeh straneh. Nastal je krik in vik kot na sodnji dan. Veje so se tresle pod mano in bal sem se, da padeva z sovo z drevesa. Nisem razumel, zakaj so tako kričali — Gol — gol! — Gledal sem na okolu pa nisem vidu nobenega goleja. Da sem bil brez skrbi pa sem rekel sovi, naj gleda proč, ker je res mogoče, da je kdo gol, posebno ker so lepe Barkovljanke tako visoko skakale, da se jim je videlo goloto daleč nad kolena. Bog nam pomagaj, kako je ta svet pokvarjen. Mili gostje Openci pa so se ves čas kislno držali. Tako so še dolgo brcali bala, igralce in

blato. Ljubljancan med Openci je bil najbolj korajžen. Revež je zamenjal blato z morjem in začel delati plavalne vaje v drsališkem blatu. Se je zelo lepo pamazal in vse punce so ga zapeljivo gledale. Zdaj pa pride najlepše.

Mili gostje Openci niso hoteli več igrati. Pa so imeli prav. Ni dosti, da so tako žalostno izgubili in da so se jim smejale »pupe« iz Barkovlj, še škavi so jim kričali. Bilo jim je zadošti in poskrili so se v openske luknje, kjer prebivajo škavi. Barkovljani pa so še naprej kričali »žmagovita četa Val nogomet-hazena nikdar premagena«.

Gledalcem pa ni vgaljal konec, šli so vsi na igrišče in začeli brcati sami. Ker pa ni bilo zadošti samo brcanje, so začeli delovati tudi s pestmi. Situacija je postajala zmerom bolj nevarna. Ker nisem mogel prepušiti družico sovo takim nevarnostim sva jo popihala in ko sva sedela v naši luknji, sem skrbno zaprl vrata.

Prosim tebe, dragi Čuk, da greš pogledat drugo tekmo, ker jaz se ne upam več.

Za zdaj, dragi čuk, te lepo pozdravim v mojem imenu in tudi za sovo. Drugič ti bom kaj več pisal.

Lepo mi stoj!

Tvoj

Čuk iz Rojana.

BOJI SE.

Jarni Žonta, pristen Vipavec, mornar, je rešil nekoč krmarija Cizaro iz morskih valov. Hvaležno mu je Cizaro stisnil roko in dejal: »Hrabri mladenič! Jutri te vpričo vsega ladjinega moštva pohvalim, da si me rešil. Žonta pa je zmajal z glavo, položil prst na usta in zašepetal:

»Za božjo voljo! Gspu, nuole me bujojo peji ubili!«

IZBOREN LOVEC.

Gospa Lonec: »Vaš mož mora biti izvrsten lovec. Vsak dan ga vidim hoditi v lovski obleki mimo moje vile.«

Gospa Zajec: »O, divjačine ne prinese dosti domov. Ali če gre od doma z avtomobilom, potem pa vedno prinese domov kako raco, kako kokoš, včasih celo kakšno petelina. Pomislite, včeraj je prinesel domov celo majhne ga prešička!«

BERAČ.

Gospodar: »Ne, denarja vam ne dam. Ali če hočete, mi okopljite vrt in vam plačam petnajst lir. Enemu drugemu bi dal samo deset.«

Berač: »No, kaj pravite gospod, če bi mi dali tistih pet lir in bi kdo drugi okopal vrta.«

POKLON.

Dama: »Tale svila je sicer lepa, ali pa je tudi barva pri- kunljiva?«

Komi (poetično): »Ta barva! Spoštovana gospa, tako prikupljiva je ko... ko rožnata barva vaših lic, spoštovana gospa.«

Dama: »O — potem mi pa pokažite kaj drugega!«

V ŠOLI.

Učitelj: »No, kdo mi more povedati, česa pred petdesetimi leti še ni bilo?«

Janez: »Eroplan, telegraf, telefon, električna luč, avtomobil.«

Učitelj: »No ti, Boris, kaj pa ti misliš? Veš tudi ti kaj?«

Boris: »Mene in mojih bratov še ni bilo, gospod učitelj.«

V TRAMVAJU.

V tramvaju sedim. Zopet prihaja inšpektor. Hitro vtaknem roko v desni žep, kamor sem bil prej položil listek. Čisto dobro se spomnim, da sem ga tja položil. Iščem, iščem, pa zaman, ni ga več. Vsak kotiček žepa sem preiskal — inšpektor je prihajal bližje — vedno bolj nervozen sem postal. Tedaj se obrne k meni gospod, ki je sedel na moji desnici: »Mladi fant, ali ne morete potegniti roke z mojega žepa?«

Pravijo.

Pravijo, da zobozdravniški ambulatorij v Batah naznanja oni osebi, ki se toliko trudi za njegove klešče, da jo prosí, da mu posodi par hektolitrov ricinisovega olja, da bode klešče mazal, da rija odpusti, potem bo tudi on tako dober, da ji posodi jazbečevno mast za sekirico mazat.

Pravijo, da so Rodiške punčke mislile, da bodo Čuka za kljun zgrabile, pa se Čuk ne boji nobenega nič.

Pravijo Košanci, da ker so g. K... karabinerji vzeli revolver, misli nakupiti velike množine fižola, da bo s tem orožjem pokončal neko dekle, ker ga ne mara, kakor je tudi sam že izjavil.

Pravijo Košanci, da ima g. dacar tudi zato psa, da hodi snubiti namesto njega, ker on nima sreče.

Pravijo, da pravi isti kakor prel v Košani, da bo v prihodnjem Čuku razpisal ženitno ponudbo, ker da komaj čaka stopiti v zakonski stan.

Pravijo, da so v Čadrgu neke ženice, ki so zelo sposobne da se vpišejo v »I. red babjih kvant«.

Pravijo, da se v nočnih urah pojavlja v Čadrgu neka »oberirajla« iz sorodne vasi. Najbrž je to prednica, ki agitira za »I. red babjih kvant«.

Pravijo, da se je neki Čuk jako poštrekal z svojo »šrifto« na vratih čadrske mlekarne. Da ni ob določen uri shoda otvoril, je najbrž bila vzrok sova, pri kateri je »predaval«.

Pravijo, da le čadrski mlini že zopet počepnil. Najbrž namerava mladega izvaliti, pa mu čadrska sloga tega nikdar ne pusti.

Pravijo, da so prof. Ribariča hoteli odstraniti iz Maribora zato, ker je Primorec. Velika jim sreča, če jim bo uspelo.

Pravijo, da prihajajo v Maribor čestokrat možakarji, ki delajo kupčijo z dekleti. Obečajo jim, da jih vzamejo v službo in ko dekleta nastopijo to službo, še le vidijo, kam so prišla da so bile tedaj prodane. Takim trgovcem bo Čuk pokazal enkrat že pravo pot, da se nikdar ne bodo več vrnili v Maribor po dekleta.

Pravijo, da pri mariborskem rešilnem oddelku ne znajo čitati cirilice.

Pravijo, da se bodo morali odslej naprej mariborski tatovi med seboj legitimirati, ker se je v zadnjem času dogajalo, da so se tatovi med seboj okradli.

Pravijo, da bo gasilno društvo v Mariboru uvedlo slovenščino kot poveljni jezik. Čuk že komaj čaka, ker to obljublja že tri leta — pa je še vedno Deutsche Kommando Sprache pri Feuerwehri.

RES PA JE.

Učitelj: Joško, povej mi kje rastejo gobe?

Učenec: Povsod, kjer je vlažno in kjer se temeljito ne čisti.

Učitelj: Ali se nahajajo gobe tudi v sobah in sploh v stanovanjih?

Učenec: Seveda — in ravno take gobe so zelo nevarne, ker se razširjajo.

Učitelj: To ni mogoče, ker se po sobah in stanovanjih navadno čisti.

Učenec: Res pa je, da se nahajajo. Jaz sem bil pred kratkim v mariborskem mestnem kopališču in je posestnik tega kopališča uredil, naj se mi da fina sobica. Ko sem bil v njej, sem videl, da so vrata večinoma pokrita s trohljivimi gobami. Če je tedaj v fini sobici že tako — kako more biti še po drugih navadnih sobicah.

Učitelj: Temu je pa vzrok vlažnost.

Učenec: O ne, gospod učitelj; vzrok je ta, ker ne čistijo vsak dan sobe in posebno vrat ne.

Primorci so neumni, pravijo, toda glejte, jaz vam dokazem, da so drugi še bolj neumni. Pretečen teden sta se dva 15 letna fantka iz Kamnice pri Mariboru zagovarjala radi poškodbe tujih predmetov. Sodnik ju je vprašal, da li znata pisati in brati, a obavda sta to vprašanje zanikala. Tudi 10 božjih zapovedi nista znala povedati, čeravno sta hodila vsak po 4 leta v šolo. Sodnik ju je potem vprašal, zakaj sta lučala nekega dne kamenje v vlak in sta šipo razbila. Potrdila sta, da sta to storila, nista pa omenila nič — zakaj sta to storila. Sodnik, videč, da ima dva glupe peža pred seboj, ju je oprostil od obtožbe in jima je zagrozil, da ju bo dal prihodnjič zapreti.

LEP KOMPLIMENT.

Karlo: »Ali res nisi pred menoj še nobenega ljubila?«

Pavla: »Ne, Karlo. Že večkrat sem občudovala možke vsled moči, lepote, intelligence ali poguma. Pri tebi je pa samo ljubezen, ničesar drugega kot ljubezen, Karlo...«

MODERNE OPERETE.

Komponist (gledališkemu ravnatelju): »Tu imam nov kuplet, ta bo gotovo imel vspeh.«

»Ali je vesel?« — »Niti najmanj!« — »Ali ima v sebi kako misel ali simbol?« — »Ne!« — »Je muzika v njem?« — »Bog obvari!« — »Izvrstno, uspeh bo kolo-salen.«

V ZADREGI.

Ženin: »Stric, ali si bil ti tudi tako nekako v zadregi, ko si šel snubit?«

Stric: »Seveda; do ušes sem tičal v dolgovi.«

KAKO POUČUJEJO PRINCA.

Učitelj: »Ali bi mi mogli imenovati znano vseučilišče na Švedskem?«

Princ v zadregi molči in se igra s peresnikom. Naenkrat mu pade peresnik iz rok.

»Hopsala«, zakriči princ.

»Popolnoma prav«, odvrne učitelj.

»Hoteli ste reči: Upsala«.

SREČEN SOPROG.

»Ti si pač srečen, ko si dobil ženo, ki si v teh dragih časih sama šiva svoje obleke!«

»Srečen? Baš narobe: vsa tih osem dni si napravi no vo!«

USODNO.

A: »Zakaj pa ste odpustili iz službe vašega pisarja?«

B: »Saj veste, da je od nareave imel velik nos. No in ker je bil poleg tega vedno bolj kratkoviden, je z nosom zbrisal to, kar je z roko napisal.«

Kdor želi pristnega tropinovca

naj se obrne na trdko

VODOPIVEC & KRALJ

v Potoku - Dornberg

Cena zmerna - Posrežba točna - Blago prvovrstno — kupuje dobre in zdrave tropine po največji ceni.

PRI ODVETNIKU.

Prebrisan kmet je hotel vedeti, kakšen izid bi mogla imeti pravda, ki jo je nameraval začeti s svojim sosedom, pa gre k znanemu odvetniku in mu razloži vso zadevo. — »Izvrstno!« reče odvetnik, »ako je vse tako kot ste mi pravkar razložili, ne morete izgubiti pravde.« — »Tako tedaj!« se popraska kmet zt ušesi, »pa se rajše ne bom pravdal, ker zadeva, ki sem jo razložil ni moja, pač pa nasprotnikova. Se že prrtvnam sam z njim brez odvetnika in brez sodnika!«

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-vedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru!

SLABO.

A: »No, kako ste se zadnjič imeli?«

B: »E, slabo. Bilo je pre malo — odsotnih.«

NI VREDNO GOVORA.

Sodnik: »Koliko ste stari?«

Priletna gospodična: »Ah, gospod sodnik, ni vredno go- vora.«

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!

Zapomni si, nev sta, to resnico, in preden sežeš ženinu v desnico, previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi predaja za deželo, za Gorico pri semenišču v hiši z desetico trgovcev **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklina, trgovec ki kupuješ mnogo škrti

cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pozor! Perilo za neveste

Corso Giuseppe Verdi 1

Skladišče tkanin.

Volneno blago
Bombaževine

Tkanine

Odeje

Trliž (dvonitnik)

Volneno blago

za moške

in ženske

Perilo za novoporočence! Pozor!

Podružnica: Via Carducci 11

Izdelano perilo
za moške
in ženske

Laneno platno
in bombažasto

Popolne bale
Preproge iz
baržuna in
linoleja

ARTURO DE ROSSI
GORICA

Telefon šte. 276.